

Erasmus

‘OH DOKTER, WAT DÓÉT U NOU?!’ ROEP IK. VROEGER KEEK IK NAAR MEDISCH CENTRUM WEST. NU STA IK ER MIDDENIN. IN MEDISCH CENTRUM WEST WERD IEMAND GEREANIMEERD EN ZAT IK OP HET PUNTJE VAN MIJN STOEL. IN HET ERASMUS MC STA IK ERNAAST. HET EFFECT IS ONGEVEER HETZELFDE.

‘Huh? Leeft hij nog?’ mompel ik terwijl ik naar de patiënt kijk. Hij ligt in een ziekenhuisbed. Ogen gesloten. Slangetje hier. Monitor daar. Alles ziet er levensecht uit. Veel tè levensecht. Ik kijk nog eens. Hij knippert met zijn ogen. ‘Nee hoor, dat vind ik niet normaal,’ roep ik uit. Een paar seconden later begint hij te hoesten. Dan hoor ik zijn longen piepen. Vervolgens krijgt hij een hartritmestoornis. En even later overlijdt hij. Tenminste... dat denk ik. Want drie minuten later leeft hij weer. Welkom op de afdeling Simulatie van het Erasmus Medisch Centrum.

Een rondleiding door het EMC. Op de afdeling waar toekomstige verpleegkundigen en artsen leren omgaan met noodsituaties.

En daar ontmoette ik hem. De duurste patiënt die ik ooit heb gezien. Waarde van ongeveer 150.000 euro. Een pòp!

Voor een glazen wand zitten opleiders achter computers. Die bepalen wat de pop gaat doen. Een hartinfarct? Klik. Zuurstoffekort? Klik. Stikken? Klik.

Er moet gelijk gehandeld worden. Studenten weten niet wat er gaat gebeuren. Er kan niet gegoogled worden. Er kan niet gechatgpted worden.

Bij **TOP** doen we eigenlijk hetzelfde. Wij oefenen voortdurend op situaties die hopelijk nooit gebeuren.

Oefenen om fouten te voorkomen. Misschien is dat wel de grootste les die ik die avond meeneem. De

studenten mogen fouten maken. Sterker nog: daar is de simulatie juist voor bedoeld.

Dat geldt eigenlijk overal. In marketing. In logistiek. In het leven. We leren niet door succes. We leren door dingen die nèt niet goed gaan. Ik raak alleen wel in paniek als ik geen melk heb voor mijn zelfgemaakte cappuccinootje.

Ik loop naar buiten. Kijk nog één keer achterom. De patient ademt weer rustig. Ik ook.

Liefs, Hetty